

Cùng anh đến đồng cải, em nhé!

“Tại sao trong trò chơi mang tên ‘Tình yêu’, kẻ thắng cuộc không phải là kẻ có sức mạnh? Người mình yêu lại không yêu mình. Phải bao nhiêu người yêu đơn phương thì mới có một cặp đôi yêu nhau?”

Nó cười nhạt nhẽo khi nghe em trai đọc cái tin tức liên quan đến ngày tận thế. Đơn giản vì có hay không có ngày đó thì cuộc sống của nó cũng là một chuỗi ngày dài đặng đặng không màu sắc. Nó bị mù. Nó cứ luôn trách ông trời sao khéo tạo ra trò chơi, cho nó biết cuộc đời này có màu gì rồi lại phủ lên đó toàn bộ màu đen – thứ màu sắc cho đến kiếp sau nó vẫn cứ cảm ghét.

Nó nói ba mẹ trang trí phòng riêng của nó toàn bộ là màu trắng. Màu sắc mà trước khi cuộc sống bị vùi trong bóng tối, nó đã nhìn ngắm rất lâu, khắc ghi rất rõ vào tiềm thức. Màu trắng của bốn bức tường, của ga trải giường, của bác sĩ và y tá... của bệnh viện.

An bước đến bên chiếc bàn quen thuộc ở vị trí mà có nhằm mắt nó cũng lần ra được. Mà đâu cần nhằm mắt nó cũng không nhìn thấy gì. Chỉ là mọi thứ trong phòng, từng đồ vật, từ chiếc lược chải đầu cho đến chiếc kẹp tóc hình trái táo – quà ba nó tặng vào sinh nhật lần thứ 18 – nó đã biết rất rõ vị trí của chúng. Đơn giản vì đây là thế giới riêng của nó và nó không cho phép ai xâm phạm bất cứ thứ gì. An lần mở ngăn kéo bàn ra, nó thận trọng đưa tay vào trong ngăn rồi từ từ đưa ra một vật màu nâu cũ kĩ. Đó là quyển nhật ký trước đây của nó, người bạn tâm giao đã gắn bó với nó suốt 5 năm, cho đến khi... tai nạn xảy ra. Một lần nữa, nó cẩn thận đặt quyển nhật ký vào ngăn bàn, rồi lần mò sâu vào trong, lấy ra chiếc máy nghe nhạc mp3 Bình tặng cho nó... trước lúc cậu ra đi mãi mãi. Bắt đầu thật chậm rãi với giọng khản đặc vì im lặng trong một khoảng thời gian dài, nó nghẹn ngào trong nước mắt.

“Còn bảy ngày nữa thôi, tớ sẽ đến với cậu, sẽ không phải sống mà như đã chết. Chúng ta lại cùng vi vu theo gió, cùng ra cánh đồng hoa cải vàng... Bình nhé! Cậu biết không, đời người thật ngắn ngủi và con người ta sợ chết. Tớ cũng sợ chết, nhưng khi mất cậu, tớ đã không còn sợ nó nữa. Giá mà ngày hôm đó, tớ không cứng đầu... giá mà...” – An nắm chặt chiếc mp3 trong tay rồi dùng tay còn lại dấm vào ngực mình. Đau đớn và tâm can bị giằng xé – đó là cảm giác mà nó đã phải chịu đựng trong suốt hai năm qua.

“Đi thế này không sao chứ?” – Bình quay lại, cố gắng nói thật lớn để át tiếng gió đang tấp vào mặt rất buốt.

“Không sao đâu, tớ muốn ra đồng cải ngay bây giờ!”

“Trời gần tối rồi, ra giờ này có thấy gì màu vàng đâu, toàn màu đen thôi!”

“Ngay và lập tức! Tớ cho cậu biết điều này nhé, thứ gì đã đẹp thuần khiết thì dù cho màu đen có trát lên bao nhiêu cũng không che được vẻ đẹp của nó đâu!” – An cũng cố gắng nói thật to cho cậu bạn thân nghe thấy.

Mặt trời dần mềm lòng, thả mình cho màn đêm ôm lấy. Trên con đường vắng, chiếc xe lao nhanh về hướng có cánh đồng cải.

“Hết tiền, xuống xe!”

“Woa! Thiên đường là đây! Tớ nói rồi mà, cậu xem, trong đêm vẫn thấy màu vàng của hoa cải đấy thôi. Hoàn mỹ.”

Bình không nói gì, dừng xe bên vệ đường rồi bước theo An xuống cánh đồng cải. Cậu chiều theo ý cô bạn thân vì hôm nay là ngày đặc biệt của An – sinh nhật cô bạn và An nói cô không cần Bình tặng gấu bông hay túi xách, cô chỉ cần được ngắm cánh đồng cải vào ban đêm. Thế là hai đứa ngốc cùng với một chiếc xe vi vu theo gió.

“Xem kìa Bình! Có đom đóm nữa này. Cậu thấy chưa, mình đâu có sai khi muốn cậu tặng món quà sinh nhật này. Cậu cũng đâu phải hối hận vì được tặng bản cô nương đây một món quà không giống với những món quà khác. Nhỉ?”

“Rồi rồi, thưa cô nương. Thế cô nương có muốn tại hạ bắt đom đóm cho nàng không?”

“Dĩ nhiên rồi, bắt đủ 18 con nhé! Vì bản cô nương đã 18 tuổi rồi mà.”

“Tuân lệnh!”

Nói rồi Bình chạy ào vào giữa cánh đồng, nhảy thật cao để tóm những con đom đóm. Còn An, nó đứng nhìn và cũng giơ tay... tóm lấy Bình. “Bắt được cậu rồi nhé!” – nó khẽ thì thầm với gió. Đêm yên bình, nhưng gió đang thét gào mà không ai hay biết.

Chúng nó đã chơi rất vui, cho đến khi Bình bắt đủ 18 chú đom đóm đêm, An mới chịu ra về với vẻ luyến tiếc. Nó nắm chắc chiếc lọ thủy tinh đã chuẩn bị trước trong tay, đưa lên ngắm nghía 18 đốm sáng màu vàng như màu hoa cải. “Hoàn mỹ” – Nó khẽ cười. Xe chuyển bánh, hai đứa đang nói chuyện vui vẻ thì bỗng An sơ ý làm bật chiếc nắp của lọ thủy tinh, vài chú đom đóm khỏe mạnh bay ra, nó hét lên:

“Bình! Đom đóm bay ra mất rồi! Bắt lại! Bắt lại nhanh!”

Giọng nói đầy hoảng loạn của An cùng với hành động quơ tay của nó làm Bình giật mình, lạng tay lái và rồi...

Chiếc xe tải lao vun vút trong đêm tối, tiếng xe cứu thương kêu inh ỏi. Sau đó thì Bình ra đi vĩnh viễn, còn An rơi vào thế giới chỉ còn màu đen, nó bị mù sau chấn thương. Trong tiếng khóc nức nở của gia đình An và Bình, tiếng con tim đập như đã ngừng của An nghe thật rõ, nó mất tất cả, mất đi thế giới mà nó vừa nắm được.

6 ngày.

Hôm nay An ăn mặc thật đẹp, nó sẽ cùng cậu em trai đi mua sắm cho ngày đặc biệt – vừa là sinh nhật nó và cũng là ngày giỗ tròn hai năm của Bình. Nó bảo em trai lên danh sách những nơi cần đi và những thứ sẽ mua.

“Chị lại muốn mua hoa cải để đến nhà anh Bình à? Quê chết!”

“Có gì đâu, chị chỉ sợ người ta không bán thôi!”

“Phải rồi, làm gì có ai bán bông cải!” – Cậu em trai của An lẩm bẩm – “Năm ngoái là do ba đi hái ở đồng Tây... chị gái ngốc này...”

“Em nói gì cơ?”

“À, không có gì! Đi nào.”

An nắm lấy vạt áo của Quân, chậm chạp từng bước một. Hôm nay nó không mang theo gậy, vì sẽ mang nhiều đồ và nó không muốn bị vướng víu. Nó vừa đi vừa hít thật sâu mùi hương của ngày đông, của nắng, của gió và của sương sớm. Thật lạ là cứ đến ngày này, nó lại có cảm giác rằng Bình đang đi theo sau, có lúc nhắc khẽ nó tránh những vật cản phía trước, cũng có lúc giữ chân nó lại chờ đèn xanh.

“Quân! Em có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi gì chị?”

“Hoa cải! Em nhìn xem có ai bán hoa cải gần đây không?”

“Chị thật là khéo tưởng tượng, làm gì có ai...” – Quân ngừng nói, cậu nheo mắt nhìn về phía trước, có một người con trai ngồi ở quán café phía trước và trên bàn là một bó hoa màu vàng – hoa cải. Đoạn Quân nói tiếp – “Đúng rồi, chị đi theo em! Mà sao chị có thể ngửi thấy được mùi hoa cải khi nó ở khá xa nhỉ?”

Nói rồi Quân nắm tay chị mình đi về phía trước. An không biết, nhưng Quân biết đó không phải một người bán hoa cải, cũng không chắc anh ta sẽ chịu bán lại cho Quân bó hoa cải đó. Quân dẫn An đến bàn đối diện với người lạ rồi dặn chị mình:

“Chị ngồi đây uống nước, em đi mua bó hoa cải cho chị.”

“Nhớ chọn bó đẹp nha!”

Quân tiến đến chỗ người lạ, dè dặt ngồi xuống rồi khẽ hỏi:

“Anh... có thể... bán cho em bó hoa này được không?”

“Sao cơ?” – Người lạ mặt vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

“Em muốn mua bó hoa cải này!”

Người lạ nhìn sang bàn đối diện – nơi có An đang ngồi, mỉm cười vẻ như hiểu ra vấn đề.

“Bạn gái của cậu à? Cô ấy thích hoa cải ư?”

“À không! Đó là chị của em. Chị ấy muốn mua hoa cải để tặng người bạn đã mất.”

“Thế à? Anh vừa mới đi chụp ảnh ở đồng cải, thấy đẹp nên mới ngắt một ít đem về. Nếu chị em thích thì em cứ cầm về cho chị ấy. À, anh là nhiếp ảnh gia, anh tên Bình. Đây là danh thiếp của anh, nếu cần...” – Bình phải dừng lời giới thiệu khi nhìn thấy nét mặt thoáng sững sốt của Quân. Cậu lắp bắp:

“Anh... anh nói anh tên gì ạ?”

“Bình, Hoàng Bảo Bình.”

“Trời ơi, lẽ nào...” – Quân ngồi thẩn thờ vài giây rồi đứng dậy cầm bó hoa cải, không quên nói lời cảm ơn với Bình và cậu còn nói thêm một câu khiến Bình khó hiểu vấn đề - “Em sẽ sớm liên lạc với anh, em cần anh giúp. Em đi nhé!”

“Hôm nay tớ đã đến nhà cậu, tớ bị vấp tới năm lần. Con đường từ cổng vào nhà cậu đã khác rồi, hai bác sắp thêm nhiều chậu kiểng để tạo thêm không khí của thiên nhiên cho gia đình. Chính vì thế mà tớ ôm cây mấy lần. Hì. Cậu thật ngốc! Nếu ngày đó cậu cứ lao thẳng xuống mương, mặc kệ mình bị rơi ra khỏi xe thì có lẽ... tại sao cậu lại đẩy mình xuống mương, còn cậu lại lao vào xe tải chứ? Cậu tàn nhẫn lắm, xấu xa lắm... Bình ạ. Tớ... tớ thật sự rất nhớ cậu! Còn 6 ngày nữa thôi, tớ sẽ về bên cậu. Đợi tớ nhé, cậu nhất định phải đợi tớ. Chưa đến ba năm mà, người ta nói chưa hết ba năm thì người chết không thể đầu thai... Tớ sẽ đến bên cậu...”

An dừng ghi âm, nó khóc nức nở, nó tự đưa tay lên rồi cắn thật mạnh vào cánh tay, máu chảy ra. Mỗi khi nhớ đến nỗi đau cũ, nó lại tự phạt mình bằng cách cắn vào tay, đôi bàn tay đã với theo những con đom đóm bay ra khỏi lọ thủy tinh, đôi bàn tay gián tiếp giết chết người mà nó yêu nhưng chưa kịp nói.

Quân đứng sau cánh cửa phòng của chị mình, cậu đưa tay lên kịp ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra. Quân lấy trong túi tấm danh thiếp cậu nhận được ban sáng. Trút một tiếng thở dài, cậu nhẹ nhàng bước về phòng mình.

“Anh Bình phải không ạ? Em là người lúc sáng gặp anh ở quán café Gỗ, em có việc muốn nhờ anh...” – Quân bấm số điện thoại trên danh thiếp, cậu sẽ làm điều mà cậu không chắc chắn sẽ làm được, nhưng vì người chị ngốc nghếch của mình, cậu sẽ thử.

“Là anh đây! Chào em. Em cứ nói việc em muốn anh giúp, anh sẽ làm nếu anh có thể.”

“Em muốn nói chuyện với anh trực tiếp, nhưng em sợ không kịp... Sáng nay anh có nhìn thấy chị gái của em rồi phải không anh?”

“Ừm, anh có thấy, nhưng...”

“Em muốn nhờ anh đưa chị ấy đến cánh đồng cải, nơi anh đã chụp ảnh và...”

“Tại sao lại phải làm như vậy?” – Bình ngắt lời sau vài giây im lặng của Quân. Anh không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng anh nghĩ đây không phải là trò đùa của một vị khách muốn anh chụp ảnh, cũng không phải câu chuyện phiếm giữa hai người con trai.

“Vì chị em! Anh có thể giúp em được không? Anh có thể làm bạn với chị em được không? Chị em bị mù sau một tai nạn, chị ấy sống mà cứ cảm thấy có lỗi với người đã chết. Anh giúp em được không? Dù chỉ một lần...”

“...”

Bình im lặng trong một khoảng thời gian, anh đang suy nghĩ về những gì Quân đã nói. Anh sâu chuỗi sự việc lại với nhau và anh lơ mờ ghép được những mảnh ghép mờ ảo về cuộc sống của người con gái mà anh chưa từng quen. Bình thở dài khe khẽ rồi trả lời.

“Được! Anh đồng ý, em hãy cho anh địa chỉ, ngày mai anh sẽ đến sớm để đưa chị em đi!”

“Vâng! Em cảm ơn anh rất nhiều.”

Quân tắt điện thoại sau khi đã đọc địa chỉ nhà cho Bình, cậu thả mình xuống giường. Cậu vẫn còn hoang mang không biết mình làm như vậy đúng hay sai. Người con trai đó... có thể là người tốt, cũng có thể là người xấu, không có

gì đảm bảo rằng chị gái của cậu sẽ chắc chắn an toàn. Nhưng... cậu phải mạo hiểm, vì cậu không muốn cứ phải chứng kiến cảnh chị cậu tự trách mình vào mỗi đêm, không muốn sự cô đơn dần nuốt chửng người chị ngốc nghếch của mình. Cậu phải làm.

5 ngày.

5h sáng. Quân dậy thật sớm, cậu khẽ mở cửa phòng của An, nhẹ nhàng lấy túi xách của chị mình, để vào trong đó những thứ cần thiết rồi đến bên giường khẽ lay chị dậy.

“Gì thế Quân? Sáng rồi ư? Chuông báo thức của chị đã kêu đâu?”

“Em tắt rồi, chị dậy đi, hôm nay em nhờ một người đưa chị đến nơi mà chị rất thích!”

“Sao cơ?” – An từ từ ngồi dậy, nó quơ tay tìm con gấu bông của mình.

“Chị cứ đi cùng bạn của em nhé! Đừng ngồi ở nhà suốt ngày như vậy. Chị biết mà, còn 5 ngày nữa thôi!”

Chợt nhớ ra điều gì đó, An cúi mặt xuống, để những giọt nước mắt buổi sáng sớm tự do làm ướt tấm chăn bông màu trắng.

“Chị cũng đừng tự làm đau mình nữa. Chị đừng có ngốc mãi như vậy! Cái chết của anh Bình không phải do chị gây ra, ai cũng biết điều đó. Tại sao chỉ có chị là không chịu hiểu? Cứ tự làm mình tổn thương!”

“Chị xin em... em đừng nói nữa!”

“Thôi được rồi! Em sẽ không nói nữa, chị dậy rửa mặt đi, em chuẩn bị đồ cho chị rồi, xong thì mặc đồ vào, khi nào bạn em đến thì chị sẽ đi cùng anh ấy?”

“Nhưng... bạn em là ai?”

“Rồi chị sẽ biết thôi. Em về phòng đây, chị làm nhanh nhé.”

Quân cố nói thật lạnh lùng để thay đổi cái không khí ướt át trong phòng của An. Cậu bước nhanh ra khỏi phòng của chị mình, nước mắt cũng đã chực trào ra. Từ ngày chị cậu không còn nhìn thấy gì, cậu đã không còn bị ai gọi là “đồ ẻo lả”. Vì trước đây, với cá tính quá mạnh mẽ của An, Quân trở thành một cậu em bé nhỏ, luôn được bảo vệ. Cậu hay khóc và chỉ chờ An đến nếu gặp chuyện không hay. Nhưng giờ đây, tấm thân bé nhỏ của chị cậu thật mỏng manh, yếu ớt và dễ vỡ. Cậu dặn lòng phải thôi yếu đuối, thôi dựa dẫm vào người chị đã không còn như trước. Cậu học cách giấu nước mắt và nỗi sợ hãi vào trong, chỉ có như vậy cậu mới bảo vệ được mình và người chị bé nhỏ của cậu.

An đội chiếc mũ len màu trắng lên đầu, quấn khăn len màu ngọc bích vào cổ thật cẩn thận rồi bước thật chậm về phía cửa phòng.

“Chị xong rồi à?” – Quân làm An giật mình khi đứng trước cửa phòng từ lúc nào. – “Bạn em đến rồi, chị đi cùng anh ấy nhé. Anh ấy là nhiếp ảnh gia, hãy chơi thật vui vẻ nhé chị!”

An không nói gì, khẽ gật đầu rồi theo Quân ra cổng. Nó không nghe rõ được câu chuyện giữa Quân và người lạ, nhưng khi Quân đỡ nó lên ngồi phía sau xe của người lạ, nó có cảm giác rất lạ. Như kiểu cảm giác đứng giữa cánh đồng cải, được hít hà thật sâu cái hương thơm không đậm, không sâu sắc nhưng ngọt ngào.

“Anh chị đi cẩn thận nhé!”

“Em yên tâm! Anh sẽ...”

Quân đưa tay lên môi ra dấu hiệu bí mật với Bình. Cậu chỉ cười nhẹ rồi ra hiệu cho Bình có thể đi được rồi. Bình hiểu ý nên không nói gì nữa, anh nói khẽ đủ để hai người – anh và An nghe thấy:

“Đi nhé Bông Cải.”

Rồi họ đi. Quân không hiểu tại sao cậu có cảm giác an toàn đối với con người này. Không phải vì anh ta có tên giống tên người bạn thân của chị cậu mà vì cách anh ta chân thành chấp nhận lời thỉnh cầu của cậu. Anh ta không phải là người xấu, Quân nghĩ thế và dặn lòng phải tin như vậy. Nhưng có đôi lúc tâm

can cậu bị giăng xé, nếu như lòng tin của cậu là sai, nếu người con trai đó không tốt... chị cậu có thể... Quân thôi nghĩ ngợi, một cơn gió mùa đông khiến cậu rùng mình, tự trấn an mình trong vài giây, cậu trút một hơi thở nặng nề rồi quay trở vào nhà.

Họ đã im lặng cho đến khi xe dừng hẳn. Bình cẩn thận đỡ An xuống xe, sau đó dắt cô đi chậm chậm xuống cánh đồng cải. Nét mặt của cô bỗng vui tươi hẳn lên sau một cái hít sâu nhẹ. Cô nhận ra mùi vị quen thuộc, nhận ra cánh đồng cải mà cô và Bình đã từng tới. Rồi như vết dao cứa vào nỗi đau cũ, cô òa khóc, khóc nức nở ngay giữa cánh đồng. Cô ngồi xuống hẳn, để cả cánh đồng hoa ôm lấy cơ thể mỏng manh của mình. Nước mắt của cô hòa vào gió đông lạnh buốt, từng cánh hoa cải theo gió vờn qua vờn lại trên mặt cô, như để vuốt ve xoa dịu nỗi đau trong tim cô. Bỗng một bàn tay thật ấm nắm lấy bàn tay bé nhỏ, gầy guộc của cô. Cô cảm thấy lúc này đây mình không còn chút sức lực nào để hỏi anh là ai? Tại sao lại đưa cô đến đây? Tại sao lại nắm tay cô?

Cô đã khóc rất nhiều, rất lâu cho đến khi cô nhận ra ánh nắng buổi sáng đang chiếu vào lưng cô ấm nóng. Người con trai lạ kiên nhẫn ngồi bên cô, cô nói trong những tiếng nấc nghẹn ngào.

“Em muốn về! Anh... anh làm ơn... đưa em về.”

Anh không nói gì. Đỡ cô đứng lên rồi dìu cô đi từng bước. Đi mãi, đi mãi, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng vì tại sao không thấy bờ. Cô hỏi trong hoang mang.

“Anh đang đưa em đi đâu đây? Em muốn về!”

“Đến nơi rồi!” – Bình bước lên trước, dùng hai tay đỡ tay cô bước lên trên gò đất nằm trên cánh đồng cải. – “Cẩn thận!”

“Đây là đâu?” – An vẫn hoang mang hỏi.

“Là nơi đẹp nhất mà anh biết. Một gò đất giữa cánh đồng cải, em lại đây!”

Bình giúp An đi thêm vài bước nữa rồi nắm lấy tay cô đưa lên, để tay cô chạm vào một thứ gì đó sần sùi, cô giật mình giật tay lại, nhưng anh giữ tay cô thật chặt rồi nói:

“Em cứ cảm nhận đi Bông Cải. Rồi sau đó nói cho anh nghe em đã cảm thấy gì!”

“Hình như... hình như đây một thân cây. Nó, nó có rất nhiều vết thương...”

“Đúng rồi! Còn bên này.” – Bình kéo tay cô đi xa hơn.

“Là một vết sẹo... hình trái tim. Còn có tên của người đã khắc trái tim này.”

“Em thật là giỏi. Anh nhìn mãi mới biết đó là trái tim đấy!” – Bình nói rồi cười thành tiếng, An cũng cười theo. – “Em mệt rồi phải không? Ngồi xuống đây nghỉ đi, cứ dựa vào gốc cây, dù nó có nhiều vết thương nhưng nó sẽ không làm em đau đâu.”

An nghe lời Bình, cô ngồi xuống, dựa vào gốc cây. Một cảm giác bình yên lan khắp cơ thể cô. Cô lại hít thật sâu mùi hương của cải quện với hương gió. Gốc cây cô đang dựa vào, cô không biết nó tên gì, nhưng cô thật sự cần nó ngay lúc này.

“Em thoải mái hơn chưa?”

An không nói gì, gật đầu nhẹ rồi tiếp tục để tâm hồn hòa vào gió.

“Em muốn nghe nhạc không?”

Bình không nghe thấy tiếng trả lời, cũng không thấy có động tĩnh gì. Anh nhận ra cô đang ngủ, nụ cười trên môi vẫn còn, nhưng cô vẫn cau mày. Anh nhẹ nhàng đặt ngón tay vào giữa hai hàng chân mày, nó dần giãn ra và trở về trạng thái bình yên. “Nhìn cô ấy thật hiền” – Anh đã nghĩ như vậy. Thật ra anh còn muốn nói nhiều hơn sau câu hỏi “Em có muốn nghe nhạc không?”, bởi đêm qua anh đã phải thức rất lâu để soạn ra một kịch bản – không phải để diễn mà anh chỉ viết ra những gì anh muốn nói với cô gái bất hạnh này. Anh muốn giúp Quân, giúp cô. Sống trong ký ức buồn rất mệt mỏi, anh hiểu điều đó và anh không muốn một cô gái bé nhỏ như thế này phải sống như vậy. Bình ngồi bên cạnh An, anh dựa vào gốc cây và để cô dựa đầu vào vai anh, cô đã khóc rất nhiều, có lẽ điều đó khiến cô mệt lả. Mặt trời đứng bóng, những bông cải cũng không còn bị nghiêng ngả bởi gió đông. Một màu vàng tràn ngập cả khung trời.

“Hôm nay tớ đã cùng một người lạ đến nơi mà cậu và tớ từng đến. Anh ấy cho tớ biết một nơi rất tuyệt vời nằm ngay trên đồng cỏ. Một cái cây rất to với nhiều vết sẹo. Có lẽ nó đã ở đó rất lâu rồi, có thể lâu hơn cả tuổi của tớ... và cậu. Tớ đã thoáng nghĩ rằng mình không bằng một cái cây. Hì, cậu biết vì sao tớ nghĩ như thế không? Có lẽ cậu cũng biết, vì cậu là người hiểu tớ nhất mà, phải không Bình? Nó và tớ có cùng điểm chung là nỗi đau gắn liền với cánh đồng cỏ. Nhưng so với hàng ngàn vết sẹo của nó thì có lẽ... vết sẹo của tớ không là gì cả. Nhưng tớ cũng rất muốn ai đó khắc vào trái tim tớ một vết sẹo hình trái tim. Để làm gì cậu biết không? Để tớ sẽ khắc tên cậu vào trái tim đó, để cậu không bao giờ rời xa nữa, tớ thật sự cần một vết sẹo như thế Bình ạ. À, người lạ đó ngày mai sẽ lại đưa tớ ra cánh đồng cỏ đấy! Tớ cũng muốn những ngày cuối cùng được ở thật lâu cái nơi mà lần cuối cùng – hình ảnh của cậu thật đẹp... với những con đom đóm đêm.” – Nó khóc, nhưng tiếng khóc không còn nghèn nghẹn nơi cổ họng nữa.

“Cả ngày nay anh đã đi đâu vậy?” – Quỳnh choàng tay ôm lấy cổ Bình, cô hôn nhẹ vào má anh rồi ghì cằm xuống vai anh.

“Anh đi ra cánh đồng cỏ.”

“Để làm gì? Thứ hoa quê mùa đó có gì đẹp mà anh cứ phải chụp thế nhỉ?”

“Em không phải là anh, em cũng không phải là một người chụp ảnh, em sẽ không hiểu được cái đẹp của thứ mà em gọi là ‘quê mùa’ đâu.”

“Anh thì giỏi rồi. Anh chẳng bao giờ chịu nhường em!” – Quỳnh buông tay ra, cô đi về phía chiếc bàn gỗ, lấy trong túi xách ra một điều thuốc lá rồi châm lửa, cô đưa lên miệng rồi nhả khói một cách điêu luyện. Người con gái này là người em nuôi của Bình – nói đúng hơn thì cô ấy là em của Quang, bạn thân của Bình. Sau tai nạn, anh đã ra đi vĩnh viễn và gửi lại cho Bình cô em gái – chính là Quỳnh bây giờ.

“Anh đã bảo em đừng hút thuốc nữa mà!”

“Chẳng lẽ đến giải quyết nỗi buồn mà anh cũng ngăn cấm nữa sao? Anh gia trưởng quá đấy Bình ạ!” – Nói rồi cô ném điều thuốc đang hút dở xuống sàn

nhà, cô bỏ đi, đóng rầm cửa.

Bình thở dài, anh đứng dậy đi vào phòng lab, anh rửa những bức ảnh đã chụp được hôm nay. Cánh đồng cải vàng, gò đất và cây cổ thụ, dĩ nhiên là có cả An. Anh ngắm nhìn rất lâu tấm ảnh có cả người và cảnh, chợt anh cảm thấy đau nhói nơi ngực trái, những giọt nước mắt trơn tuột rơi lã chã. Anh không hiểu, anh thật sự không hiểu điều gì đang xảy ra với mình.

4 ngày.

“Chị có chắc là sẽ đi được chứ? Hình như hôm nay thời tiết không được đẹp.”

“Được mà, chị sẽ đem theo ô, đem cả áo mưa, cả áo ấm, cả khăn len...”

“Ơ hơ, chị không cần liệt kê như thế đâu, em cũng không có ý ngăn cản chị. Miễn sao chị thấy vui là được rồi, em chỉ hỏi vì lo cho chị thôi.”

“Chị không sao đâu mà, em trai yêu quý của chị!” – Nói rồi An vòng tay ôm Quân, nó cảm thấy thật sự hạnh phúc khi có một người em trai như Quân.

Quân đưa An ra xe, lần này cô không còn e dè như hôm qua, cô vui vẻ ngồi lên xe và vẫy tay chào tạm biệt Quân. Họ vi vu trên con đường quen thuộc, An nắm chặt tay vào hai bên hông áo của Bình, chỉ cần anh đi hơi nhanh là cô lại nắm thật chặt, cô không nói gì nhưng anh hiểu cô muốn anh đi chậm lại.

“Em không thích cảm giác được gió ào vào mặt sao?” – Bình quay lại.

“Đừng! Anh đừng nói chuyện khi đi xe, hãy cứ tập trung lái xe đi! Em xin anh đấy.”

“Ờ ừm.” – Bình không hiểu rõ ý nghĩa câu nói cô vừa nói, cô có phần sợ hãi khi nói ra câu ấy. “Đã có chuyện gì xảy ra sao?” – Anh tự hỏi mình.

Cô bước nhẹ nhàng trên cánh đồng cải, đưa tay vuốt nhẹ từng cành, từng cành một. Cảm giác có cả thế giới trong tay. Người ta nói mỗi người đều có một thế giới riêng, nhưng rất ít người có được cả thế giới ấy. Bởi vì họ không nhận ra đâu là thế giới của họ, đâu là thế giới của người khác. Có nhiều người

vì mù quáng mà muốn cướp đi thế giới của người khác, kết quả là họ đã đánh mất luôn thế giới riêng của họ. Đối với An, thế giới của cô cách đây hai năm chính là Bình, sau khi Bình ra đi, thế giới riêng của cô là cánh đồng cải – nơi có nỗi đau về Bình. Đã rất lâu rồi, cô trốn tránh thế giới này, cô không phải là kẻ muốn cướp đi thế giới riêng của bất kì ai, nhưng cô lại không biết ai đã cướp đi thế giới của mình. Là thần chết? Là những con đom đóm? Hay là chính cô đã tự chôn vùi nó vào trong những nỗi đau và một vết sẹo?

Con người sinh ra vốn đã biết có thế giới riêng. Đứa trẻ lúc nằm trong bụng mẹ, thế giới riêng của nó chỉ đủ chỗ cho nó hình thành cơ thể. Rồi khi ra ngoài, nó bắt người mẹ phải chịu sự đau đớn tột cùng, thay một thế giới thì phải nếm trải sự đau đớn, nhưng những bà mẹ vĩ đại đã gánh chịu giúp con mình. Sinh ra rồi thì cố gắng cất tiếng khóc thật to để nói rằng nó đã xuất hiện trên thế giới này.

“Em đang nghĩ gì thế?”

“À, em đang ước, nếu có thể nhìn thấy màu của hoa cải trước ngày tận thế thì thật tốt biết mấy.”

“Em tin có ngày tận thế ư?”

“Anh không tin ư?” – An hỏi ngược lại.

“Không, anh không tin.”

“Tại sao?”

“Tin cũng không được gì mà không tin một ngày vẫn cứ trôi qua.”

“Còn em nghĩ khác. Em tin vì em muốn sống trọn vẹn hơn với mỗi ngày cuối cùng của cuộc đời. Và rồi... em sẽ gặp Bình, em sẽ được cùng cậu ấy ở trong thế giới riêng của chúng em.”

“Bình? Là ai?”

“Là người đã vì em mà ra đi mãi mãi...” – An cúi mặt, sự yếu đuối lại xuất hiện, nước mắt bắt đầu rơi.

“Đừng khóc! Bông Cải, em không được khóc!” – Bình bối rối, anh ngồi bên cạnh vỗ về vào vai cô.

“Anh có đang nghĩ em đáng thương không?” – An ngược mặt lên, lau nước mắt.

“Không hề. Thế em có nghĩ cái cây cổ thụ chúng ta đang dựa vào đáng thương không?”

“Không hề. Em thấy nó rất mạnh mẽ, chịu đựng biết bao nỗi đau mà vẫn sống tốt!”

“Anh sẽ không so sánh em với cây, nhưng nếu em nghĩ cái cây này với nhiều vết sẹo là mạnh mẽ thì anh mong em cũng sẽ mạnh mẽ vượt qua được nỗi đau.”

An mỉm cười, nụ cười hòa vào gió.

O0o

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Ở đồng cái. Có gì không Quỳnh?”

“Anh đi một mình hay đi với ai?”

“Anh đi với bạn. Em...” – Chưa kịp nói hết, Bình đã nghe tiếng tút dài từ bên kia.

Quỳnh gọi điện và hỏi một cách lạ lùng. Nhưng anh thừa hiểu tính cô nàng, ngang ngạnh, bướng bỉnh. Trước đây Quỳnh không như vậy, cô rất ngoan ngoãn bên anh trai. Lần đầu tiên Bình gặp Quỳnh là trong một buổi đi chơi vào đêm giáng sinh, Quang đã đưa Quỳnh đi cùng. Cô gái hiền lành, chỉ rụt rè đi sau lưng anh trai, giờ đây... Bình thôi không nghĩ về Quỳnh, có lẽ con người ta sẽ có sự thay đổi lớn sau một cú sốc nào đó. Đối với Quỳnh, và cả An cũng thế.

“Về nhé!”

“Vâng! Về ạ.”

Trên trời, mây đen đang kéo đến. An không biết điều này. Cô vẫn cười rất tươi khi ra về cùng với bó hoa cải trên tay. Bình thích hình ảnh này của cô, đẹp vẻ thuần khiết, bộ váy trắng cô đang mặc đã nhuộm lên màu vàng của bông cải, anh tiện tay chụp lại một bức và anh không nhận ra mình cũng đang cười rất hạnh phúc.

“Anh Bình!” – Quỳnh từ xa chạy tới, cô ào đến như một cơn bão.

“Bình? Bình? Bình ở đâu?” – An bối rối, cô tưởng mình nghe nhầm.

“Anh, là anh, anh tên là Bình!”

Anh chưa kịp định thần thì Quỳnh đã lao về phía cô, giựt lấy bó hoa cải rồi đập tút bụi vào cô, không ngớt kêu gào:

“Mày là con hồ ly, ai cho mày đi chung với anh Bình. Ai cho phép mày!...”

“Quỳnh! Em điên rồi. Em làm cái gì vậy?” – Bình giữ Quỳnh lại, anh ôm chặt cô gái vào lòng.

Còn An, cô lần mò khắp người những cánh hoa cải đã tan nát trên nền váy màu trắng. Cô bắt đầu hoảng sợ. Chuyện gì đang diễn ra? Tại sao cô lại bị đánh? Tại sao người con trai lạ đó lại tên là Bình? Tại sao? Cô ngồi sụp xuống, ôm mặt khóc nức nở.

Trời bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa nặng trĩu tạt vào mặt cô rất buốt. Cô đưa tay lên, cản thật mạnh vào cánh tay. Máu, nước mắt, nước mưa hòa vào nhau.

Trong khi đó, một góc của đồng cải.

“Em điên rồi, tại sao em lại đánh cô ấy?”

“Ai bảo cô ta dám cướp người em yêu! Anh là của em, của em thôi!”

“Anh chưa bao giờ là của em. Em chỉ là em gái của anh, không hơn không kém. Em đừng hành động ngu ngốc như thế nữa. Em về đi!”

“Tại sao? Tại sao anh không yêu em?” – Quỳnh gào thét trong tiếng mưa.

Bình không nói gì nữa, anh quay đi, chạy về chỗ An. Nhưng anh thật sự hoảng loạn khi An không còn ngồi đó nữa. Màn đêm đã nuốt chửng mặt trời, một màu đen bao trùm khắp cánh đồng. Anh chạy khắp trên cánh đồng cải, không ngớt gọi tên cô, nhưng nhận lại cũng chỉ là tiếng mưa lạnh lùng, tiếng gió lạnh đến thấu xương.

“Tại sao trong trò chơi mang tên ‘Tình yêu’, kẻ thắng cuộc không phải là kẻ có sức mạnh? Người mình yêu lại không yêu mình. Phải bao nhiêu người yêu đơn phương thì mới có một cặp đôi yêu nhau?”

Hoa cải nát rồi, lòng em buồn man mác.

Mưa rồi sẽ tạnh, nhưng vết thương này ai sẽ trị giúp em?

Anh ra đi rồi, trái tim em tan nát.

Để lại một mảnh đời, cô quạnh với ngàn nỗi đau.

3 ngày.

“Chị ổn rồi chứ?”

An không nói gì, cô giấu khuôn mặt mình vào chú gấu bông thân quen.

“Con gấu có tội tình gì mà chị dùng nó làm khăn lau nước mắt chứ? Nếu cần... em cho chị mượn bờ vai này.”

An ngồi bật dậy, ôm choàng lấy Quân mà khóc. Đêm qua, cô đã tự mò mẫm lên đường cái rồi gọi điện cho Quân đến đón về. Trên cả quãng đường về, cô chỉ biết khóc. Quân hỏi gì cô cũng không nói. Cậu biết chị mình không thích nói chuyện khi đang đi xe trên đường nên dặn lòng về đến nơi sẽ gọi điện hỏi Bình. Sau khi nghe Bình thuật lại đầu đuôi sự việc, Quân mới yên tâm chăm sóc chị, cậu biết chuyện này không phải là lỗi của Bình, chị cậu lại càng không có lỗi. Lỗi là ai? Đó là vì “Định mệnh”.

“Tại sao cuộc đời chị lại toàn nước mắt thế này hả Quân? Chị đã làm gì sai sao? Chị đã bị mù, chị cũng không muốn là gánh nặng của ai cả. Chị cũng không nghĩ mình sẽ cướp của ai đó bất kì thứ gì. Nhưng tại sao...”

“Chị đừng cố tìm câu trả lời cho câu hỏi vô nghĩa đó nữa. Chị chưa bao giờ là gánh nặng của ai cả, dù chị có dựa dẫm vào ai đó thì cũng là do số mệnh của chị và do định mệnh của người đó với chị mà thôi.”

“Có thật là vậy không?”

“Chị đợi em chút xíu, em có điện thoại.”

“...”

“Anh Bình muốn gặp chị. Chị...”

“Không! Chị không muốn gặp kẻ dối trá đó. Anh ta đã nói dối chị. Anh ta không cho chị biết tên của anh ta, anh ta là kẻ xấu xa... chị không gặp...” –

An nói trong nước mắt.

“Nhưng...”

“Em ra ngoài đi, chị muốn nghỉ ngơi.”

Bình ngồi trong căn phòng lab, những bức ảnh anh chụp hoa cải, chụp An... đã bị Quỳnh xé nát và vứt tung khắp phòng. Đêm qua, sau khi nhận được điện thoại của Quân, anh đã bình tĩnh và đi về, dĩ nhiên là chờ theo Quỳnh. Anh rời phòng lab, bước lại gần ghế sofa – nơi Quỳnh đang ngủ. Nhìn cô gái lúc này thật hiền, so với ngày hôm qua thì bây giờ đây, Quỳnh nhắm mắt, không chửi rủa, không gào thét... Anh kéo chiếc mền lên đắp cho Quỳnh, bỗng cô cầm thật chặt tay anh:

“Anh hai! Đừng bỏ em, em sai rồi. Em sẽ nghe lời anh, em sẽ không chơi trốn tìm quá lâu để anh phải đi tìm nữa. Anh đừng đi!”

Rồi nước mắt cô trào ra. Bình đưa tay vuốt nhẹ khóe mắt của cô. Anh vỗ thật đều vào vai cô như Quang đã từng làm khi Quỳnh còn bé. Anh hiểu rất rõ điều này, vì hai anh em họ mồ côi từ bé, họ sống bằng tiền chu cấp của họ hàng nội, ngoại. Nhưng chẳng ai nhận nuôi họ, thế là họ cùng nhau vượt qua những tháng ngày cơ cực. Vì Quang là bạn thân của Bình nên mọi chuyện về Quang, Bình đều biết. Ngày mà Quỳnh cãi nhau với anh trai và bỏ đi trong một đêm mưa bão, Quang và Bình đã đi tìm. Khi Bình tìm ra cô bé cũng là lúc tin dữ đến, Quang bị trượt chân té xuống bờ sông, nơi Quỳnh hay ngồi mỗi khi buồn. Nhưng hôm ấy, cô bé lại ra công viên gần trường để trốn. Nỗi đau này đã gặm nhấm tâm can Quỳnh 6 năm nay. Cũng từ đó, 6 năm nay cô sống với Bình – như một người em gái. Vì sự mất mát to lớn đó, Bình thương và quá nuông chiều Quỳnh, cho nên cô đã trở thành một đứa con gái không còn biết đến hai chữ “tôn trọng”.

“Anh xin lỗi, tất cả cũng tại anh đã quá nuông chiều em.”

“Cô ta là ai?” – Quỳnh vẫn nhắm mắt, thì thào.

“Là Bông Cải. Một cô gái mù vô tình anh quen.”

“Anh yêu cô ta ư?”

“Sao em lại hỏi thế?”

“Anh trả lời em đi!”

“Anh không biết... Chỉ là... cô ấy cần người bên cạnh. Anh thấy mình cần phải ở bên cô ấy!”

“Còn em! Còn em thì sao!?” – Quỳnh vùng dậy.

“Em vẫn là em gái của anh, anh vẫn bên cạnh em, không có gì thay đổi!”

“Nhưng em yêu anh!”

“Quỳnh à... em có biết thế nào là yêu không? Hay em đang ngộ nhận? Em có biết lúc này khi còn ngủ mê man, em đã gọi anh hai của em không? Em sợ mất anh hai, và giờ em sợ mất anh. Nhưng em biết không, anh đã hứa với Quang sẽ chăm sóc em cả đời này, có nghĩa là anh đã thay Quang làm anh hai của em. Em hiểu không... em gái?”

Quỳnh cúi mặt, cô nuốt từng trái đắng vào cổ họng và bị nghẹn, những giọt nước mắt rơi xuống, nóng hổi. Cô không nói gì, để Bình ôm vào lòng an ủi.

2 ngày.

An tự giam mình trong phòng. Cô lúc này đây nhìn thật tiêu tụy. Cô nhớ Bình – cả hai Bình. Cô bước xuống giường, đi về phía chiếc ngăn kéo quen thuộc. Lấy máy mp3 ra rồi lại trở lại giường. Cô muốn nói gì đó với Bình.

“Bình à, cậu có thể nói cho tớ biết bây giờ tớ nên làm gì hay không? Tớ kiệt sức rồi, chỉ còn 2 ngày nữa thôi, nếu ngày đó đến... tớ sẽ gặp cậu. Tớ có lỗi với cậu nhiều lắm. Cậu biết không, cách đây một ngày, tớ còn ước đừng có ngày tận thế, để tớ được ở bên cạnh anh. Nhưng giờ thì... tớ thật sự muốn ngày đó... Cậu đang ở đâu vậy? Có nghe tớ nói gì không?”

Cô nằm xuống, thở dài mệt mỏi. Cô sợ cảm giác này, hình ảnh của Bình – người bạn thân, người cô yêu mà chưa thể thổ lộ đang mờ nhạt dần. Còn hình ảnh của Bình – anh chàng nhiếp ảnh gia cô chưa bao giờ nhìn thấy lại được trái tim và khối óc của cô tự phác họa lên những đường nét, cũng mờ ảo. Nhưng tại sao lại thế?

Cô muốn nghe lại những lời dòng nhật ký của mình dành cho Bình, để cô không quên cậu ấy dù kiếp sau có gặp lại. Cô muốn hình ảnh của Bình vẫn rõ nét như trước. Và rồi, cô từ từ nghe những lời cô đã thu âm lại – tất cả đều nói về Bình. Bỗng cô giật mình khi một giọng nói lạ mà cảm giác rất quen vang lên trong chiếc mp3:

“A... A... Em có nghe anh nói gì không cô bé Bông Cải? Anh xin lỗi vì đã tự động ghi âm bằng chiếc máy của em, nhưng em giờ đang ngủ, mà chiếc máy lại rơi ra từ túi xách của em nên anh... Thật ra thì anh muốn nói nhiều hơn sau cái câu hỏi ‘Em muốn nghe nhạc không?’. Anh tên là Bình, Hoàng Bảo Bình. Anh không biết cái tên này có ý nghĩa gì với em không, nhưng khi Quân nghe anh giới thiệu tên thì biểu hiện của cậu ấy rất lạ. Anh nghĩ là có liên quan đến một việc gì đó... Hi. Lần đầu tiên anh gặp em, anh biết em thích hoa cải, anh chính là người bán hoa cải cho em đấy. À... ừm... nếu em mà nghe được những lời này thì em sẽ phản ứng thế nào nhỉ? À, sao em không thắc mắc tại sao anh lại gọi em là Bông Cải? Hay em thích cái tên đó? Anh cũng thích cái tên này, cánh hoa mỏng manh, nhưng không hề yếu đuối. Bông Cải nhìn mộc mạc, những vẫn có một vẻ đẹp quyến rũ lòng người. Nhìn em ngủ say quá, em khóc rất nhiều rồi. Anh là một nhiếp ảnh gia, anh chụp rất nhiều cảnh đẹp... nhưng... nhìn em bây giờ đẹp hơn tất cả mọi thứ. Đừng nghĩ anh ba hoa chích chòe nha, anh chỉ nói thật những gì anh cảm nhận thôi. Lời cuối cùng! Xin chào cô bé Bông Cải, hy vọng em từ nay đừng khóc nữa nhé, phải mạnh mẽ như gốc cây em đang tựa vào ấy, không thì như bờ vai em đang tựa cũng được này. À... à... Hết!”

An lại khóc. Phải rồi, cô chưa từng hỏi tên anh, vậy thì đâu thể trách anh lừa dối cô. Anh chỉ là người lạ, nhưng vì cô, anh đã bỏ thời gian của mình để đi đến nơi cô muốn đến. Anh cố gắng cho cô hiểu rằng cô tuyệt vời hơn cô nghĩ. Anh cho cô một điểm tựa, cho cô mượn vai để dựa vào. Vậy mà...

“Quân! Quân ơi! Giúp chị với! Bấm số của anh Bình cho chị, chị muốn gặp anh ấy.”

O0o

“Nếu giờ không có anh, em sẽ không sao chứ?” – Bình ngồi cùng Quỳnh trong quán café Gỗ.

“Sao anh lại hỏi vậy? Em sẽ không gây chuyện nữa đâu.”

“Tốt quá! Anh muốn đi du lịch một thời gian.”

“Anh đi đâu? Khi nào về? Thế còn chị An, anh tính sao?”

“Anh đi đến nơi anh muốn đi, em lớn rồi, tự chăm sóc mình được rồi. Nếu anh đi quá lâu, em cũng dừng vì thế mà thay đổi con người, anh muốn em là em như lúc này!”

Quỳnh im lặng. Suy nghĩ vài phút rồi mỉm cười.

“Anh yên tâm, em sẽ ổn mà.”

“Ừm!” – Đưa tách café lên uống, mắt Bình đỏ hoe.

“Quân nói em muốn gặp anh?”

“Vâng!”

“Em muốn đến đồng cỏ không?”

“Bây giờ ạ? Nhưng... trời tối rồi...”

“Không sao, anh hứa sẽ đi cẩn thận, đi cùng anh nhé!”

An khẽ gật đầu. Ngồi sau Bình, cô vòng tay ôm thật chặt người con trai đang cùng cô vì vu trong gió. Chợt một giọt nóng hổi rơi vào má cô.

“Trời mưa hả anh?”

“Không đâu, trời hôm nay rất đẹp!”

Họ đến nơi, Bình cõng cô xuống đồng cải. Anh đặt nhẹ cô xuống gò đất để cô tựa vào gốc cây cổ thụ.

“Em ngồi đây nhé! Đợi anh đi bắt đom đóm cho em.”

Cô ngồi một mình, nghĩ miên man về miền ký ức, cô nghĩ đến tương lai của anh và cô. Chợt cô rung mình khi nghĩ đến ngày đó – ngày tận thế - ngày cô tin là sẽ đến và cô đã từng mong nó đến.

“Anh Bình! Anh ở đâu rồi? Anh...” – Cô bất giác gọi lớn.

“Anh đây!”

Cô ôm chặt lấy anh, cứ như sợ anh sẽ biến mất, cô sợ anh sẽ giống như những chú đom đóm đêm, xuất hiện trong đời cô, rồi lại biến mất để lại cho cô những nỗi đau và một vết sẹo.

“Em đưa tay đây. 20 chú đom đóm dành cho cô bé Bông Cải... của anh.”

“Ôi! Anh bắt nhanh thế. Nhưng... em đâu có nhìn được...” – Cô cúi mặt xuống, anh ôm cô vào lòng.

“Không sao! Không sao mà. Rồi em sẽ được nhìn thấy thôi.”

“Sao có thể chứ?”

“Em hãy cứ giữ 20 chú đom đóm này nhé, nếu ngày tận thế mà em tin không đến, em sẽ nhìn thấy được chúng!”

“Thật sao anh?”

“Thật đó. À, vài ngày tới anh sẽ đi chụp ảnh ở xa, anh tắt máy vì đây là khách hàng quan trọng, em không gọi được cho anh thì cũng đừng lo lắng nhé! Khi nào xong việc anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng!”

Anh ôm cô thật chặt, trao cho cô một nụ hôn, khước mắt anh ướm át.

1 ngày.

“Bệnh viện gọi đến, đã có người đồng ý hiến giác mạc cho con.” – Mẹ An mừng rỡ ôm lấy cô.

Cô cũng thật sự rất vui, dù ngày mai đến hay không, cô cũng sẽ cố gắng hết mình cho ngày hôm nay. Cô tưởng tượng ngày cô được nhìn thấy mọi thứ, nhìn thấy cánh đồng cải vàng ươm, nhìn thấy Bình, thấy gò đất và cây cổ thụ, cô muốn hét lên. Chỉ tiếc là Bình đã tắt máy, nếu không cố có thể cho anh biết tin vui này ngay lập tức. Còn Quân thì đã đi đã ngoại cùng lớp.

Thủ tục nhập viện nhanh chóng hoàn tất, cô được đưa vào phòng giải phẫu. Trước khi lên bàn mổ, cô đã thầm cảm ơn chủ nhân của đôi mắt cô sẽ nhận.

Ở một góc nào đó trong bệnh viện, có một cô gái trẻ đang ngồi khóc thảm thiết, người thân yêu duy nhất của cô đã vĩnh viễn ra đi. Cô đã phải chịu những nỗi đau và vài vết sẹo rất lớn, chúng khiến cô không thở nổi nữa. Cô ngã khụy xuống, trong tay là tờ giấy xác nhận người thân của nạn nhân đã hiến giác mạc, một chiếc máy ghi âm và rất nhiều hình chụp cô người yêu và cả hình có anh. Anh ta tự tử. Người ta đoán anh ta chết vì tình, bởi một người không nợ nần, không gánh nặng gia đình như anh thì có lý nào lại đi tự tử. Chỉ vì tình người ta mới bất chấp cả cuộc sống tươi đẹp phía trước. Phải rồi, anh đã vì một cô gái, người con gái anh yêu và anh thích gọi cô ấy với cái tên là Bông Cải.

“Bông Cải à! Nếu ngày mai không phải ngày tận thế, em có thể nghe được những lời này thì anh ra đi không còn gì để hối tiếc nữa. Anh sống 25 năm trên thế gian này, và khi gặp em anh mới biết thế giới riêng của mình là gì. Chính là em, Bông Cải à. Anh là một nhiếp ảnh gia, cảnh đẹp anh đã chứng kiến hết rồi và khi gặp em, anh đã không còn gì để hối hận hay nỗi tiếc về con đường anh đã chọn. Rồi khi em chấp nhận anh, anh biết anh đã nắm được thế giới của mình. Em có nghe rõ không? Em có nhìn thấy 20 chú đom đóm anh bắt cho em không? Có nhìn thấy đồng cải chưa? Nhìn thấy gò đất đặc biệt với cây cổ thụ đầy những vết sẹo dễ thương không? Nhìn thấy anh trong những tấm ảnh rồi phải không? Là anh đấy, người yêu em đấy, người mà kiếp sau sẽ vẫn muốn yêu Bông Cải. À, đừng khóc nhé! Hãy biết trân trọng và giữ gìn tình yêu anh dành cho em, em sẽ thay anh nhìn cả thế giới này, rồi mình sẽ cùng nhau đến đồng cải, em nhé! Cuối cùng, anh chỉ có ba từ để nói với

em nữa thôi Bông Cải à... Anh... yêu... em”

P/s: Tôi tự hỏi nếu An có thể nhìn thấy cánh đồng cải một lần nữa như cô từng ước thì có phải mất đi Bình – lần nữa chính là ngày tận thế đã thật sự đến với cô như cô cũng từng mong hay không?

GreenStar